

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7737/2024
17.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Немања Величковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр1 50/2023 од 12.02.2024. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр1 50/2023 од 12.02.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у пресуде Вишег суда у Нишу Гжрр1 50/2023 од 12.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу Прр1 501/2021 од 21.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужили на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Нишу Ст. 12/19 (стари број Ст. 19/13) исплати 93.351,53 динара са законском затезном каматом од 47.609,20 динара почев од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужили на име трошкова поступка исплати 51.000, 00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гжрр1 50/2023 од 12.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу Прр1 501/2021 од 21.10.2022. године у ставу првом изреке у делу којим је обавезана тужена на плаћање износа од 93.351,53 динара, као и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу Прр1 501/2021 од 21.10.2022. године у ставу првом изреке у делу камате на износ од 47.609,20 динара тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужили на име накнаде имовинске штете због повреде права на суђење у разумном року исплати законску затезну камату на износ од 47.609.20 динара

од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у односу на став други изреке, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе, као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиле. Овог с тога што је побијаном правноснажном пресудом одлучено о потраживању законске затезне камате на износ главног потраживања, те је о овом праву тужиле другостепени суд одлучио применом одговарајућих одредаби материјалног права, а правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Није од значаја позивање ревидента на битну повреду одредаба парничног поступка, јер је то разлог због кога се посебна ревизија не може изјавити.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници је поднета дана 23.11.2021. године, а вредност предмета спора је 93.351,53 динара.

Одредбом члана 28. ставом 1. ЗПП прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само меродавна вредност главног захтева. Ставом 2. истог члана прописано је да камате, уговорна казна и остала споредна потраживања, као и трошкови поступка се не узимају у обзир ако не чине главни захтев. Под главним захтевом у смислу цитираног члана, подразумева се захтев странке због ког се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или у вези са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев.

Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против другостепене одлуке у делу којим је одлучено о камати на главни дуг. Одлука о затезној камати је одлука о споредном потраживању и сходно члану 28. став 2. ЗПП не узима се у обзир приликом одређивања вредности предмета спора меродавне за дозвољеност ревизије, па у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је изјављена против одлуке о камати када ревизија није дозвољена према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403.ЗПП у вези са чланом 28.став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић